

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jiřího Vyvadila a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele **T. N.,** zastoupeného JUDr. Helenou Tukinskou, advokátkou se sídlem v Teplicích, J. V. Sládka 1363/2, za účasti **Ministerstva vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2004, č. j. 47 Az 842/2003 - 24,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 30. 9. 2004, č. j. 47 Az 842/2003 - 24, zamítl žalobu podanou stěžovatelem proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 4. 7. 2003, č. j. OAM-288/VL-19-P17-2003, jímž bylo rozhodnuto o neudělení azylu stěžovateli podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a současně bylo rozhodnuto, že se na něho nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. V odůvodnění rozsudku krajský soud ve vztahu k námitkám obsaženým v kasační stížnosti konstatoval, že soudu nepřísluší přezkoumávat, zda důvody pro udělení humanitárního azylu zde byly nebo ne. Toto je věcí volné úvahy ministerstva, která vylučuje soudní přezkum. Soud v takovém případě pouze posuzuje, zda ministerstvo v úplnosti soustředilo všechny podklady, které mu umožnily o této otázce správně rozhodnout, a zda jeho závěr není s tímto podkladem v logickém rozporu. Takové pochybení v projednávané věci však krajský soud neshledal.

Stěžovatel podal proti tomuto rozsudku v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu podle ustanovení 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Rozhodnutí ministerstva není podle stěžovatele ve vztahu k neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu odůvodněno. Nejsou v něm uvedeny konkrétní důvody a podklady tohoto rozhodnutí. Rozhodnutí ministerstva je proto nepřezkoumatelné a krajský soud jej měl zrušit. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení a aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek.

Ministerstvo ve svém vyjádření popřelo oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jeho rozhodnutí i rozsudek soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Ministerstvo odkázalo na správní spis, zejména na podání a výpovědi stěžovatele učiněné ve správním řízení a na vydané rozhodnutí. Proto navrhlo zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. v rozsahu a z důvodů, které uplatnil stěžovatel v kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska její přípustnosti, neboť pouze přípustná kasační stížnost může být soudem meritorně projednána.

Porovnáním obsahu žaloby a kasační stížnosti Nejvyšší správní soud zjistil, že námitku, že rozhodnutí ministerstva není ve vztahu k neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu odůvodněno, stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem. V žalobě stěžovatel pouze namítal porušení ustanovení § 3 odst. 3, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, a ustanovení § 12 a § 91 zákona o azylu. Uvedená námitka je tedy novým důvodem, který stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl, a jako taková je ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. zásadně nepřípustná. Toto ustanovení je nicméně nezbytné vykládat v souvislosti s dalšími ustanoveními s. ř. s.

Podle ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné [§ 103 odst. 1 písm. c)] nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d)], jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné.

Vzhledem k tomu, že v daném případě stěžovatel namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí ministerstva pro nedostatek důvodů rozhodnutí, přezkoumal Nejvyšší správní soud napadený rozsudek v rozsahu tohoto stížního bodu.

Ministerstvo ve svém rozhodnutí na straně třetí v odstavci prvním uvedlo, že „Podle ustanovení § 14 výše uvedeného zákona, jestliže v řízení o udělení azylu nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl

z humanitárního důvodu. Žadatel uvedl, že ve vlasti již nemá žádné příbuzné a nemá se kam vrátit. Správní orgán posoudil osobní situaci žadatele a neshledal důvody k udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 výše uvedeného zákona.“ Rozhodnutí ministerstva tedy ve vztahu k neudělení humanitárního azylu odůvodněno bylo, byť poměrně stručně. Ministerstvo uvedlo, že vycházelo z výpovědi stěžovatele a jím uváděné důvody posoudilo negativně. Krajský soud proto neměl důvod rozhodnutí ministerstva pro nepřezkoumatelnost zrušit. Krajský soud se i přesto, že stěžovatel v tomto směru nic konkrétního v žalobě nenamítal, v odůvodnění napadeného rozsudku neudělením humanitárního azylu zabýval, a po posouzení, zda ministerstvo v úplnosti soustředilo všechny podklady, které mu umožnily o této otázce správně rozhodnout, a zda jeho závěr není s tímto podkladem v logickém rozporu dospěl k závěru, že takové pochybení v projednávané věci neshledal.

Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O kasační stížnosti rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s. bez jednání.

O stěžovatelem podaném návrhu, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle ustanovení § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud nerozhodl, protože věc byla vyřízena přednostně v souladu s ustanovením § 56 ve spojení s § 120 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a ministerstvu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. června 2005

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu